

BA MƯƠI TẾT

Một cái móc sắt quăng mạnh vào thành tàu. Con tàu chòng chành như muốn chìm vì những cú nhảy liên tiếp từ con tàu lớn qua cửa bọn người hung hãn. Tiếng la thất thanh vang lên:

– Trời ơi, cướp biển!

– Cướp biển!

Không để những người vượt biên kịp định thần, bọn hải tặc đã hung hăng quơ vũ khí lên, lửa tất cả vào một góc, lục soát vàng bạc. Chưa dừng ở đó, chúng còn bắt từng người há miệng ra để kiểm tra, và đâm mạnh vào miệng những ai bọc răng vàng hay cổ tình giấu tài sản. Máu phun ra từ miệng người.

Sau khi thu tóm của cải, bọn hải tặc dồn phụ nữ vào cuối tàu. Tiếng kêu khóc lúc này càng hoảng loạn hơn. Những lưỡi dao, gậy gộc... vung lên hung bạo không thương tiếc, đàn áp sự chống cự của những người chồng, người thân. Máu nhuộm đỏ cả con tàu...

– Đừng, đừng giết chồng tôi. Anh ơi!...

Chị thét lên hãi hùng trong cơn hoảng loạn. Chung quanh chị máu chảy lênh láng. Mùi máu tanh nồng xộc lên tận óc. Bao nhiêu năm rồi giấc mơ vẫn còn mãi ám ảnh.

Chị ngồi bó gối, nhìn trừng trừng vào bóng tối. Bóng tối bao trùm mệnh mang, như nỗi đau đớn ngộp cả phận người.

Có tiếng con trở mình, chị như chợt tỉnh, quay sang kéo lại mền cho con. Thằng bé là người thân cuối cùng còn lại của chị, và cũng là động lực để chị tiếp tục cuộc sống nơi đất nước xa lạ này.

Bao nhiêu lần chị đã định tự tử. Còn có gì để chị thiết tha cuộc sống. Nhưng nghĩ đến con, chị chùn lại. Con đã không còn cha, giờ không có mẹ, thì con sẽ sống thế nào đây? Anh chị ra đi vì hạnh phúc gia đình và tương lai của con. Bọn cướp biển tàn ác đã hủy hoại hạnh phúc của gia đình chị. Giờ chị đành lòng cướp đi tương lai của con sao? Ngăn ấy bất hạnh đổ lên con chưa đủ sao? Không. Bằng mọi giá, chị phải lo cho con. Chị còn phải sống thay phần anh để lo cho con nữa.

Chị ngồi lặng ngắt như pho tượng. Mà, giá chị được vô tri như pho tượng thì chắc sẽ đỡ khổ hơn nhiều. Chút ánh sáng bắt đầu le lói ngoài khung cửa sổ. Đã bắt đầu một ngày mới. Chị gạt nước mắt, đứng lên. Khi lấy kem đánh răng vào bàn chải, chị khựng lại nhìn bóng mình trong gương. Một gương mặt héo hắt với hai hốc mắt lõm sâu.

Chị đánh thức con dậy:

– Dậy đi con, sáng rồi.

Thằng bé dụi mắt bằng một tay, còn tay kia nắm lấy tay mẹ.

Chị kéo tay con ngồi lên, mắng yêu:

– Lớn lắm rồi mà còn nhõng nhẽo nữa.

Trong lúc chờ con vệ sinh, chị lấy một hộp thức ăn ra hâm lại. Còn một hộp chị để phần chiều cho con ăn. Đây là phần ăn trưa và tối của chị ở tiệm, nhưng chị thường chỉ ăn qua quýt một chút vào buổi trưa cho có lệ, rồi gói tất cả về.

Tuần phụ mẹ lấy chén đĩa. Em vừa ngồi xuống đã tíu tít:

– Mẹ ơi, tháng này con được “Student of the month” đó.

Chị dừng đĩa hỏi:

– Là... là gì vậy con?

Tuần cười toe toét:

– Con là học sinh giỏi tháng này đó mẹ.

Chị nhìn con đầy tự hào:

– Con trai mẹ giỏi quá.

Sực nhớ, Tuấn buông đũa, mở ba lô lấy tờ giấy đưa cho mẹ:

– Đây là thư mời phụ huynh những học sinh giỏi của khối lớp sáu đến trường ăn sáng với các thầy cô. Mẹ đi đến trường con, nhé mẹ!

Chị loay hoay nhìn bức thư, ngại ngùng:

– Chừng nào vậy con? Mà, mẹ có biết tiếng Anh đâu mà nói chuyện với người ta.

Tuấn nài nỉ:

– Đầu tuần sau ạ. Con sẽ ngồi cạnh mẹ mà. Đi đi, mẹ nhé!

Ánh mắt con lúc đó long lanh và giống cha đến lạ lùng. Chị ngỡ như anh đang nói với mình:

– Đi cùng con, nhé em.

Chị cười vui mà mắt rung rung:

– Ừ, nhất định mẹ sẽ đến trường con.

Chờ con lên “school bus” xong, chị lui cui dọn dẹp lại căn phòng thuê của hai mẹ con, rồi vội vã thay đồ chuẩn bị đi làm.

Nhà hàng Tàu, nơi chị làm việc, mở cửa lúc 11 giờ. Nhưng chị phải đi từ sớm vì lội bộ qua 3 dãy phố mới đến trạm xe buýt; rồi thêm hai lần chuyển xe nữa, mới đến chỗ làm. Con đường dài đằng đẵng.

Mùa đông gió lạnh cắt da. Bầu trời xám xịt như trấu đầy nước. Những ngày như thế này dễ khiến tâm trạng cảm thấy u ám hơn, những bước chân nặng nề hơn, ngỡ như có cái gì đó đè lên ngực, kéo ghì đôi chân lại. Chị đã trải qua bao nhiêu buổi sáng thế này. Nhưng mỗi buổi sáng, cảm giác cô đơn buốt giá vẫn lặp lại như những vết dao cứa vào từng thớ thịt.

Gió bất chợt thổi mạnh, cuốn theo những đám mây đen kéo rợp cả trời. Mưa bắt đầu lác rác hạt. Chị trùm nón lên đầu, kéo ghì chiếc áo choàng cũ kỹ quanh thân hình gầy gò và ôm chặt chiếc ví sòn trước ngực. Lúp xúp, chị cố rảo bước ngược chiều gió, lăm thăm mong mỗi dịp đến trạm xe trước khi cơn mưa lớn đổ về.

Đến khi ngồi vào chỗ, chị mới cảm thấy cái lạnh đang thấm dần vào cơ thể. Nước mưa ướt đầm tóc và quần áo chị. Mắt chị cũng ướt đầm. Chị nhìn ra cửa kính. Chung quanh chỉ dày đặc một màn mưa.

Chị đã đến đất nước xa lạ này, đánh đổi bằng nhiều mất mát, tổn thương. Một thân một mình chị bươn chải, vò võ như con cò lặn lội bờ ao ở quê nhà. Nhưng cuộc sống khó khăn quá. Không có thời gian để học hỏi, cũng không có thời gian để ước mơ. Tất cả đều quá xa xỉ cho một di dân cùng khổ như chị.

Mỗi ngày là một cuộc chiến đấu sinh tồn. Chỉ có một động lực để chị tiếp bước, là vì đứa con trai nhỏ. Trên đôi môi tím tái của chị chợt nở nụ cười khi nghĩ đến giờ này, trong lớp học âm áp, con đang ngồi bên bạn bè, thầy cô. Một mai con sẽ lớn, sẽ hòa nhập vào đời sống, thành công và hạnh phúc như người bản xứ.

Những chuyến xe buýt kéo dài theo suốt cơn mưa. Khi đến nhà hàng, bàn tay chị tê cứng vì lạnh. Lúc thay đồng phục, chị cảm thấy cơ thể nhức nhối và hắt hơi liên tục. Chị nhủ thầm: “Không. Mình không thể nào bị bệnh được.” Chị còn phải làm việc kiếm tiền nuôi con nữa.

Còn hơn nửa tiếng là đến giờ nhà hàng mở cửa. Mọi người hối hả chuẩn bị. Chị châm thêm gia vị, kiểm tra lại giấy ăn, sắp xếp bàn ghế... rồi lui vào nhà bếp. Nơi đây là công việc chính của chị.

Bắt đầu một ngày bận rộn. Chị lăng xăng dọn dẹp, lau chùi, làm những việc lật vật khi đầu bếp sai bảo, rửa chồng bát đĩa dơ... Ngần ấy việc không tên làm chị thở hơi tai.

Hình như hôm nay nhà hàng đông khách hơn. Chị đoán thế, vì nghe tiếng cửa mở liên tục bên ngoài, tiếng chào mời khách của tiếp tân lẫn tiếng nói cười rộn rã của thực khách. Còn nữa, ông quản lý Chen hối hả chạy ra chạy vô hối thúc nhà bếp, quát tháo bồi bàn và hét bên tai chị:

– Hurry, hurry, Lin.

Vừa nói, ông vừa ra dấu hối thúc.

Liên là tên chị. Nhưng ông này không bao giờ phát âm đúng. Chị quỳnh quáng gật gật đầu. Chồng bát trên tay chị lắc lư suýt đổ xuống đất. Mồ hôi tươm đầy trán chị. Cảm giác mệt lả làm mặt chị tái xanh.

Từ sáng tới giờ chị làm không ngơi tay. Mà không chỉ riêng chị, mọi người đều bận rộn, cả thời gian ăn cũng không có. Lão đảo, chị đến bên bàn, rót một tách nước nóng uống vài ngụm cho ấm rồi trở lại tiếp tục vục tay vào chồng bát đĩa dơ còn đầy ngộp.

Nhà bếp nhộn nhịp hơn thường ngày. Tiếng dao thót khua lộp cộp, tiếng dầu mỡ lèo xèo reo trên chảo, tiếng nôi nước sôi sùng sục trên bếp lò... Không khí dày đặc với mùi thức ăn trộn lẫn mùi nước tương, gừng, hành tỏi...

Giờ khắc trôi qua chậm chạp. Chân chị tê cứng không còn cảm giác. Lưng chị đau nhói. Mọi vật hoa đi trước mắt chị. Chị hầu như không nhìn rõ những gương mặt chung quanh, chỉ loáng thoáng nghe họ nói cười bằng tiếng Quan thoại, thứ tiếng xa lạ mà chị không hiểu một chút gì. Cảm giác thật lẻ loi. Ở đây công việc của chị là phục vụ, dọn dẹp, chuẩn bị. Không ai hỏi chị như thế nào, không ai quan tâm nếu chị đói hay mệt. Từ lâu rồi, chị đã học biết một điều là chẳng kỳ vọng điều gì lẫn bất cứ ai trong cuộc sống này. Cứ cắm cúi mà làm qua từng ngày, nhủ với mình rằng hãy vì con mà gắng gượng.

Cuối cùng nhà hàng cũng đóng cửa. Những người khách cuối cùng rời đi mang theo những âm thanh rộn rã tiếng nói cười. Họ như ở một thế giới nào khác mà chị chẳng thể nào chạm tới.

Khi gõ tạp dề ra, chị tưởng chừng tay chân mình rời rã từng khúc. Chị thay lại bộ đồ ban sáng. Bộ đồ vẫn còn ẩm ướt làm chị rùng mình vì lạnh. Nhưng chị không bận tâm đến điều đó, mà vội vàng lấy phần ăn để dành định mang về. Hôm nay nhà hàng đóng cửa muộn, chắc con đang trông chị lắm.

Nhưng một điều bất ngờ đã xảy ra... Mọi người đang chờ chị ở sảnh.

– Lin, come here.

Giọng quản lý Cheng ồm ồm như ra lệnh. Chị rút rè bước đến quầy. Quản lý Cheng cười vui vẻ, khác hẳn với gương mặt cau có suốt ngày. Ông đưa cho chị phong bì đỏ. Chị ngạc nhiên cầm lấy phong bao. Tiền gì đây? Chưa đến ngày lĩnh lương mà.

Nhìn vẻ ngơ ngác của chị, quản lý Chen gãi gãi đầu, như cố nhớ ra điều gì đó. Rồi ông chột “À!” lên một tiếng:

– Ah! “Happy Giao thừa.”

Câu này ông đã học được từ người bạn Việt gốc Hoa hôm qua. Âm thanh quen thuộc của hai tiếng “giao thừa” gọi cho chị cảm giác bồi hồi. Vô thức, nước mắt chị chảy xuống thành dòng. Không khí chợt lắng xuống. Quản lý Chen đằng hắng nén xúc động, vỗ nhẹ vào vai chị.

Cô Hứa nhẹ nhàng lấy ra chiếc khăn quàng màu xanh, rất dày và ấm choàng quanh cổ chị. Anh bếp Lee đưa cho chị một hộp canh và một hộp gà quay. Cô Mei đại diện cho nhóm tiếp tân “lì xì” cho chị chiếc ví mới. Chú Bỉnh đại diện cho tổ bồi bàn trích quỹ tiền tips trong ngày tặng chị.

Chị nhìn mọi người, tay run run đón lấy từng phần quà mà không biết nói gì.

6 tháng làm việc ở đây, chị cứ lù lũi như chiếc bóng, im lặng không nói với ai một câu nào, vì không biết tiếng. Co ro trong chiếc vỏ ốc của mình, chị nghĩ rằng không ai quan tâm đến một người cơ hàn như chị.

Đến phút giây này, sự cảm động vỡ òa trong chị như cơn sóng đổ. Thì ra trên đất nước xa lạ này vẫn có những tấm lòng, chỉ là chị không biết đến hay chưa biết đến mà thôi.

Chị cúi đầu cảm ơn tất cả. Đôi vai chị co từng nhịp theo tiếng nấc. Cô Hứa nắm lấy tay chị, ra dấu sẽ đưa chị về, vì đã khuya rồi. Chị đi ra xe cùng cô Hứa sau khi cúi chào mọi người. Nụ cười trên môi chị còn vương nước mắt.

Không hẹn mà tất cả cùng vẫy tay chào chị và nói lớn bằng giọng Quan Thoại lơ lớ:

– Happy Giao thừa, Lin.

Chị lí nhí trong miệng:

– Happy Lunar New Year, các bạn...

Mưa vẫn còn rì rả. Những ngọn đèn loang loáng bóng nước không đủ thấp sáng suốt những con đường. Bóng tối chập chờn chườm trong giá lạnh của mùa đông.

Một chiếc xe cũ chạy với tốc độ khá nhanh như muốn thu ngắn đoạn đường về sau ngày làm việc mệt nhọc. Ngồi nép trên chiếc ghế cạnh người lái, có một người đàn bà gầy guộc, cổ khoác chiếc khăn choàng xanh và tay ôm chặt những gói quà. Hình như đó là những món đồ quý giá lắm, vì trên gương mặt héo hắt của chị đã thấp thoáng nụ cười. Lâu lắm rồi chị mới tìm thấy niềm vui như thế này. Chị vuốt ve từng món trên tay, cảm thấy cuộc đời mình có ý nghĩa hơn, không chỉ quẩn quanh với sự chiến đấu sống còn mỗi ngày vất kiệt thể xác lẫn tâm hồn. Ở một nơi không phải là quê hương mình, chị đã tìm

thấy chút ủi an của tình người. Dù chỉ một chút thôi, nhưng ngần ấy cũng đủ cho chị niềm tin mà bước tới.

Một thân một bóng giữa nơi xa lạ, như chiếc lá lìa cành lay lắt, cố lội ngược dòng sông. Chị biết, còn rất nhiều gian khó chập chùng. Nhưng dù khó khăn bao nhiêu, chị tin mình cũng sẽ vượt qua.

Chị trù mến nhìn cô người Hoa bên cạnh, thầm cảm ơn cô và những người bạn tốt đã cho chị một ngày 30 Tết thật ấm lòng nơi đất khách.

Mưa vẫn không ngưng.

Người đàn bà nhìn hun hút vào bóng đêm. Hai hàng cây bên đường lùi dần lại. Xa xa, đã thấp thoáng căn phòng nhỏ với ngọn đèn vàng từng đêm vẫn thấp sáng chờ đợi chị.

BIÊN CÁT

*Nguồn: Internet eMail by **cathy** chuyển*

*Đăng ngày thứ Sáu, February 13, 2026
tkd, Khoá 10A—72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*